

BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 131 - 25 Kuruş

15 - Kasım - Çarşamba - 1950

ARADIĞIM KADIN

O KADIN BENİM..
SENİ YAKANI DÜN..
YADA BIRAKMAM..

YALAN.. O HEP BENİ
SEVDİ VE YİNE DE
SEVECEK. ONUN DE..
MİN YAPTIĞI TAMA..
MIYLA ROLDU.

39/1

PAVLO MARSELI İTEREK YAKASINI KURTARIRSADA ÖTE..
Kİ DERHAL DALARAK BACAĞINDAN YAKALADI. VE YERE
YIKTI.

ONUN YANINA
KATYEN Gİ..
DEMİYECEKSİN

ALLAHIN CEZASI
HERİF...

MARSEL YERE YIKIL..
DI. BU SİRADA BAŞINI
KANAPEYE ÇARPTI..
BU SİRADA ÜÇ
POLİS GELDİ.

ADAMKAĞIZIN
HALI HARAP..

ONU BU HALE
SİZ Mİ GETİR..
DİNİZ?

EYET.. KEŞKİ AYAKTA
OLSAYDI DA BİR
ARABA DAHA SOPA
GEKSEYDİM.

POLİSLERDEN BİRİ ÇANKURTARAN ARABASINI
ÇAĞIRMAYA GİDERKEN BİR DİĞERİ..

ÂLÂ.. ÇABUK OLUN ÖYLEYSE..
GÖK YORULDUM...

SİZİ TEVKİF
EDİYORUM..

131/1

BU SİRADA
HALK TOPLANDI.

NE VAR? BİR
CİNAYET Mİ?

TUHAF ŞEY..
BEN HİÇ SİLÂH SESİ
DUYMADIM..

AZ SONRA MARSEL HASTANEYE, PAULO HAPİS-
HANEYE GÖTÜRÜLDÜ.

NE YAPTIM? HEP KABAHAT
BENDE OLDU.

MATİLDE HABER ALMAK İÇİN ERTESİ SABAH HAS-
TANEYE GİTTİ.

ÜZÜLMİYİN MATMAZEL.. KATİYEN
MÜHİM DEĞİL.. YİRMİ GÜNE KALMAZ
BİRŞEYÇİ KALMAZ.

ONU GÖREBİL-
LİR MİYİM?

39/2

HEP KABAHAT BENDE
MARSEL..

AĞLAMA GÜZEL MATİLDE.. BEN
SENİ MÜDAFAA ETTİĞİM İÇİN MES-
UDUM. BU, SİZE OLAN SEVGİMİ İS-
PATA KAFİDİR SANI-
RIM. ŞİMDİ GİRA
SİZDE

MATİLDE SUSTU.
MARSEL SİTEM ETTİ.

"SİZİ SEVİYORUM," DİYE-
CEĞİNİZ GÜN GELMİYE-
CEK Mİ HİÇ?

BANA SAMİMİ OLARAK SÖYLE
O ADAMI TANI-
YORDUNUZ DE-
ĞİL Mİ SİZ?

EVET..

ONU SEVİ-
YORSUNUZ
DA DEĞİL
Mİ?

BİLMİYORUM.. ÇOK SEVDİM. FA-
KAT O BAŞKA BİRİSİYLE EVLE-
NEREK BENİ TERKETTİ. ONU
SEVİP SEVMEDİĞİMİ BİLMİYORUM

NEDEN ONU
TANIMAMAZ-
LIKTAN GEL-
DİNİZ?

BUNU DA
BİLMİYORUM.
BİR AN NE
YAPTIĞIMIN
FARKINDA OL-
MADIM. BELKİ
ONDAN İNTİ-
KAM ALMAK İSTEDİM

131/2

ARKASI VAR

Hava kararırken Jim kulübesine vardı. Çiftlikte çalışmaktan döndüğü için her zamanki gibi yorgundu. A-
tını ahıra soktu; eğer takımını çözdü ve
kapıyı çekerek kulübeden içeri girdi.
Hava iyice kararmış olduğu için pet-
rol lâmbasını yakmakta epey zorluk
çektii.

Biraz sonra karnını doyurmuş gaze-
te akumağa dalmıştı. Gazeteyi iş ar-
kadaşlarından biri vermişti. Onları alâ-
kadar eden taraf, eski dostlarından bi-
rinin cinayet suçuyla aranmakta olması-
ydı. Demek Harry cinayet işlemişti! Bu
cehennemden bucağındaki mendebur işi
bulamamış olsaydı herhalde kendi ismi
de gazeteye buna benzer şekilde geçecek-
ti. O, Jim gibi adam öldüremezdi, a-
ma muhakkak ki hırsızlık suçundan taki-
be uğradı.

Bir küfür savurdu ve aklına gelmiş
olan ihtimali ucuz atlattığına şükretti. İ-
yi ki Jim'le arkadaşlığını devam ettirme-
mişti. Ettirmiş olsaydı belki onun suç
ortağı olmakla itham edilecekti.

Sonra yine gazeteye baktı. Jim'in ta-
nınan resminin altında, yerini bildirene
veya yakalanmasına yardım edene 200
dolar mükâfat vaadediliyordu.

Harry pis pis güldü ve «Ah, nerede
olduğunu bilseydim!» diye düşündü. Ar-
kadaşlıklarını hiç hesaba katmıyor ve
sadece eline geçecek parayı düşünüyordu.
Bu düşüncelerle uyuklamağa başladı. Tam
dalacağı sırada kapıya vurulan darbele-
rin sesi onu kendine getirdi.

Kalktı ve sarsak adımlarla pencere-
ye gitti. Daha kapıdaki adama ilk ba-
kıpta bütün uykusu dağılmış, aklı başına
gelmişti. Gazeteyi kerevetin altına attık-
tan sonra gidip sürgüyü çekti.

Jim yaralıydı. Sol kolunu bir mendil-
le boynuna asmıştı. Ama mendil kısa ol-
duğu için kolu yukarı kalkık duruyor ve
epey komik bir manzara arz ediyordu. İ-
çeri girer girmez kapıyı kapadı ve sırtı-
nı kanada dayayarak :

— Harry, dedi. Yaralıyım. Bu gece
burada bana yer verir misin? Yorgunlu-
ğum biraz geçince, hava aydınlanmazdan
evvel giderim.

Harry üzülmuş gözüktü ve onun omu-
zuna dostça bir darbe indirdikten sonra :

— Tabii canım, dedi. İstersen gün-
düz de kal. Nasıl olsa ben çalışmağa
gidiyorum... Seninle birlikte emniyet me-

İNTİKAM

Nakleden: N. YEĞİNOBALI

Jim cevap olarak: «Sen benim gazeteye para verdiğimi gördün mü hiç?» dedi.

murlarına az mı oyun oynadık. Bunları
unutacağımı mı sanıyorsun.

Biraz sonra Jim karnını doyurmuştu.
Yatmadan evvel kendisini yakalatacak
olana mükâfat vaadedildiğini bilip bilme-
diğini öğrenmek için Harry'ye :

— Gazeten var mı? diye sordu. Bu
günlerde hep dağ bayır geziyorum. Ne
olup bittiginden hiç haberim yok.

Jim cevap olarak :

— Sen benim gazeteye para verdiğini
gördün mü hiç? dedi.

Gece epey ilerledikten sonra Harry
hafifçe, yattığı kerevetin üzerinde doğ-
rultu. Jim okadar yorgundu ki derin uy-
kusu esnasında kımıldamıyordu bile. O-
nun için Harry'nin dışarı çıkıp iki saat
kadar sonra döndüğünün farkına bile var-
madı. Bu esnada Harry kasabaya inmiş
ve şerifi uyandırıp Jim'in kulübesinde

saklandığını; ama kendinin onu ele ver-
miş olduğunu anlamaması için ertesi gün,
o isteyken kulübe baskın verip onu ya-
kalayabileceklerini söylemişti. Böyle bir
ihtiyat tedbiri almağa mecburdu. Zira
Jim'in eline ondan intikam almak fırsatı
geçebilirdi ve bu takdirde akıbeti pek
feci olurdu.

✱

Ertesi gün Jim uyandığı zaman va-
kit epey gec olmuştu. Kendini biraz
kuvvetli hissediyordu. Buralarda fazla
durmuyup gitse fena olmayacaktı. Harry'-
nin yiyecek dolabında bulduklarını ye-
di, sonra kapıyı açarak dışarı çıktı. A-
ma henüz iki adım atmamıştı ki elinde
tabancasıyla şerifi gördü. Tuzağa düştü-
ğünü derhal anlamıştı. Kendini hızla ge-
riye, kapıdan içeri atmak istedi. Ama
daha eşiği geçmezden evvel silâh patlamış
ve çıkan kurşun onu bulmuştu.

Oraya yığılıverdi. Hemen yanına
koşanlar can çekismekte olduğunu gördü-
ler. Ama hiçbirinin onun son nefesini ver-
mezden evvel kuşağının arasından bir ke-
se çıkarıp yere bıraktığını görmemişti.

✱

Hava kararırken Harry kulübesine
girdi. Keyifliydi. Nasıl olmasındı ki bi-
raz evvel şeriften almış olduğu dolarlar
cebindeydi.

Kasabada yiyip içmiş olduğu için kar-
nı toktu. Lâmbayı yakarak bir müddet
paralarını saydı. Sonra canı sigara iç-
mek istedi, ama bütün ceplerini aradığı
halde sigara paketini bulamadı. Boş ku-
tuyu eve gelirken atmış olduğunu hatırla-
yınca bir küfür savurdu.

✱

Ertesi sabah dışarı çıkmak üzere ka-
pıyı açarken yerde bir kese gözüne iliş-
ti. Aldı ve bunun bir tütün torbası ol-
duğunu hayretle gördü. Ama sevinmişti
de. Jim'in olduğunu hemen anlayıverdiği
tövbadan bir sigara sardı ve atın sırtında
onu tellendirmeğe başladı.

O gün çiftliktekiler Harry'yi boşuna
beklediler. Öğleden sonra atının başı boş
gezdiğini görenler onu aramağa başladılar
ve kulübesine giden yolun üzerinde
ölü buldular. Yüzü gözü şişmişti ve mos-
mordu. Gelen doktor kısaca : «Zehirlen-
miş!» dedi.

Harry'nin parmakları arasında yarı
içilmiş bir sigara hâlâ sıkı sıkı duruyor-
du.

Yazı mı, Tura mı?

«İrlandada bir cemiyet var.
Bu cemiyetin âzalarından olan-
lar bütün sene boyunca iskambil
oynuyorlar ve bundan başka hiç
bir iş yapmıyorlar. Paraları kal-
mayınca üzerlerindeki esvaplara
oynuyorlar. Onlar da elden gi-
dince saman veya yapraklara
bürünüp gene oyunlarına devam
ediyorlar. Bu sefer verecek bir
şeyleri kalmadı mı saçlarını, el
ve ayak tırnaklarını ortaya sürü-
yorlar. Kazanan bu gayimetreleri
isterse alıyor, istemezse almı-
yor.»

(Holinshead'in 1578 de yazdığı
İngiltere, İskoçya ve İrlanda hikâye-
leri kitabından.)

«Smithfield'li iki sığirtmaç
iki kulağına iskambil oynamışlar.

Gayet ciddiymişler ve kazanan
hasmının iki kulağını da dibin-
den kesmiş. Maamafih bunun ku-
mar değil de vahşet olduğu pek
âlâ anlaşılıyor.»

(R. Southey'in Omniana kitabın-
dan. 1812 de basılmıştır.)

«Polis memuru Croker
Hampstead caddesinden geç-
ken biraz ilersinde iki adamın
duvara çıkmış olduklarını gördü.
Biraz sonra adamlardan uzun
boyly irisi bir lâmba direğinden
aşağıya sallanınca Croker göz-
lerine inanamadı. Fakat adam-
lardan kısa boylu ufak tefeginin
uzun boylu adamı boynundan
mendille direğe astığı aşikârdı.

«Bu beklenmedik, görülme-
dik korkunç manzara polisi hay-

retler içinde bıraktı. Hemen asi-
lan adamlara doğru koştu. Tam
o sırada boynunu direğe bağ-
layan mendil yırtıldığı için uzun
boylu adam yere düşmüştü. Cro-
ker hemen değneğini çıkarıp po-
lis olduğunu söyledi ve kısa boy-
lusuna bu acaip vaziyetin mâna-
sını sordu. O sırada asılan adam
yerden kalkarak Croker'in bur-
nuna bir yumruk indirdi. Kısa
boylusu da kaçmağa çalışıyordu.
Ama Croker arkadaşlarını çağır-
dı ve iki adamı da karakola gö-
türdü. İki adam karakolda ma-
ceralarını şöyle anlattılar:

«Kanallarda çalışıyorlarmış.
Yazı tura meraklısıymışlar. Önce
yazı tura ile uzun boylusu kısa
boylunun bütün paralarını almış.
Bundan sonra ceket, pantolon
ve pabuçları için yazı tura yap-
mışlar. Bu sefer gene uzun boy-
lusunu kazanmış. Nihayet kim ki-
mi asacak diye para atmışlar.
Kısa boylusu kazanmış. İkisi de
duvara çıkmışlar. Kısa boylusu
da uzun boylusunu asmış!

«Adamların ikisi de bu işte
bir acaiplik görmediklerini söy-
lediler. Asılmış olan uzun boylu-
su kendisi kazansa aynı şeyi ya-
pacağına, kısa boylusu da asıl-
mağa ses çıkarmadan razı olaca-
ğını iddia ediyordu. Asılmanın
nasıl bir şey olduğu sorulunca
uzun boylusu gözlerinin yerin-
den fırladığını ve biri iki gördü-
ğünü söyledi.»

(The Times gazetesinin 18 Nisan
1812 nüshasından.)

SIYAH PELERLİ ADAM

YAZANI
RAFAEL
SABATINI

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 7

Kraliçe gülümsedi. O gün fevkalâde bir hali vardı.

— «Allah bana sizin gibi insanlar vermekle koruduğunu isbat etmiş ooldu oğlum!» dedi.

Crosby muvaffakiyetini Margaret'e bildirmek için sabırsızlanıyordu. Oliver ona kendi gemisi ile dönmeği teklif etmişti. Drake'den müsaade aldılar. Ve ertesi sabah beraberce yola çıktılar. On günden beri Londrada olan Sir John Killigrew de onlarla beraberdi. Sir, genç akrabası Crosby ile son derece iftihar ediyordu.

— «Kendine ait bir gemin olmalı yavrum!» diyordu. Eğer çiftliğimi istediğim fiata satabilirim sana bu parayı temin ederim. Şu şartla ki ele geçireceğin ganimetin dörtte biri benim olacak..»

İspanyol Armadasının, bu hezimetinden sonra denizler İngilizlere kalmış ve her türlü ganimet aşağı yukarı garantilenmiş oluyordu.

Ağustosun son günlerinde gemi Cawilde demirledi. Sir John ve akrabası, Oliver'le vedalaşarak hemen Arwenack yolunu tuttular.

Gervase yemek bile yemeden, kendi ağziyle havadisleri Margaret'e yetiştirmek için Trevanion malikânesine gitmek üzere hemen evden çıktı ve iki şato arasındaki mesafe iki mil bile olmadığı halde bir ata atlayıp hayvanı dört nala sürmeğe başladı.

Malikânenin önüne geldiği zaman Godolphin'lerin seyisini gördü. Üç tane at gezdiriyordu. Adamdan Peter Godolphin, kız kardeşi Rosemond ve Lionel Tresilion'un içeride olduklarını ve yemeğe kalktıklarını öğrendi. Saat üçe geliyordu. Nerdeyse gideceklerdi.

Onları iki sene evvel Margaret'le vedalaşmağa geldiği zaman ki gibi bahçede buldu. Fakat o zamanla şimdi arasında muazzam farklar vardı. Artık meşhur olmuştu. Kraliçe kendisine silâhşorluk payesi vermiş, yüksek İngiliz asilzadeleri arasına girmiş, tarihte yer almıştı. Beyaz saraydaki merasimi hatırladı. Damarlarında silâhşorluk kanının coştüğünü duydu.

Kendisini karşılayan uşağa geldiğini haber vermesini söyledi.

Margaret heyecandan bir an tıkanır gibi oldu. Crosby'nin gelişini diğerlerini de memnun etmişti. Henüz on altı yaşında olan Rosemond Godolphin, Tresilion gibi bir adamın kalbini teshir edecek kadar olgun görünüyordu..

Gervase ile Margaret bir an için

«Yine kavgaya başlamıyalım diyorum sana Gervase!»

etrafındakileri unutarak bakiştılar. Eğer yalnız olsaydılar, genç kızın iki sene evvelki sözlerini hiç unutmayan Crosby onu kollarının arasına alırdı. Mecburen sadece genç kızın elini öpmekle iktifa etti.

— «Bir saat evvel karaya ayak bastım!» dedi.

Onu görmek için ne kadar sabırsızlandığını ihsas etmek istiyordu. Sonra genç Tresilion'a döndü:

— «Bizi Londradan ağabeyiniz getirdi..»

Rosemond heyecanla atıldı.

— «Oliver de geldi mi?»

Heyecanlanmak sırası genç kızda idi. Kardeşinin çatık kaşlarına aldırmadan kıpkırmızı oldu.

Crosby:

— «Onun gemisi (Dünya Gülü) Cawil'de demirledi, dedi. Sir Oliver de şimdi evindedir..»

İki erkek aynı zamanda tekrar ettiler:

— «Sir Oliver?..»

Gervase gülümsedi:

— «O da benim gibi geçen pazartesi beyaz sarayda kraliçe tarafından kabul edilerek silâhşorluk payesile taltif edildi..»

Margaret, Rosemond'un koluna sarılımsı ayakta duruyordu. Parlayan gözleriyle arkadaşına baktı. Rosemond'un gözleri saadetten yaşlıydı. Lionel kardeşinin muvaffakiyetine içten bir sevinçle iştirak etti. Peter Godolphin bu haberde kendisi için sevinç verici bir taraf görmemişti. Bilâkis bu muvaffakiyetlerle Tresilion'lar büsbütün çekilmez insanlar oluyorlardı. Müstezhi bir ifade ile söylendi:

— «Kraliçenin iltifatları bu kadar bol olduğuna bakılırsa gökten unvan yağıyor herhalde!»

Gervase sinirlerine hâkim olarak ona baktı:

— «Tahmin ettiğiniz kadar kolay iltifata nail olunmuyor! dedi. Hem bunu takdir hakkı da kraliçeye aittir malûm ya..»

Bu sözleyle, istihzanın hedefini kraliçeye çevirmiş oluyordu. Fakat bununla kalmıyarak, gençliğinin ve henüz yeni olan muvaffakiyetinin verdiği sevinçle biraz daha ileri gitti.

— «Bizzat kraliçe bu iltifatla riyle İspanyanın kudret ve satvetini yıkan bir avuç insanın, evleri-

ne saklanarak sık elbiselerle dolaşan bazı yüksek iddialı insanlara nümunei imtisal olmalarını istenmiştir herhalde..» dedi.

İki genç hırsla birbirlerine baktılar. Münakaşanın uzamasını istemiyen Margaret:

— «Yeter!» dedikten sonra Gervase'e dönerek ilâve etti.

— «Babam seni görmekle memnun olacaktır Gervase kendisi kütüphanede..»

Delikanlı gülümsüyerek Margaret'in önünde eğildi.

— «Beni babanızın yanına götürmeniz için, siz yalnız kalıncaya kadar beklerim!» dedi..

Erkekler sert nazarlarla Gervase'e baktılar. Sonra Rosemond'u alarak çıktılar..

Margaret dudaklarında pek memnun olmayan bir gülümseme ile:

— «İyi yapmadın Gervase!» dedi.

— «İyi yapmadım mı? Ama dediklerini duydun Margaret... Gökten unvan yağıyor muş!.. Susup ta bu haddini bilmezsin karşısında küçük mü düşeydim?.. Kocanın kendisini böyle mi korumasını istiyorsun?»

Margaret ona bakarak:

— «Kocam mı?» dedikten sonra gülererek sordu:

— «Ah çok dalgınım... Kuzum bana ne zaman evlendiğimizi hatırlatır mısın? Unutmuş olacağım..»

— «Benimle evleneceğine söz verdiğini unutmamış olman lâzım Margaret!..»

— «Sana böyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum..»

Gervase sapsarı kesildi:

— «Verdiğin sözü hatırlamanı isterim!»

Gittikçe asabilesiyordu. Margaret te aksine son derece sakin ve soğukkanlı idi.

Gervase devam etti:

— «Senden son defa ayrılışımda bana, benimle evleneceğine dair söz vermemiş miydin?»

Genç kız başını salladı:

— «Hatırladığıma göre, sana senden başka kimse ile evlenmeyeceğime söz vermiştim..»

— «Evet.. O demek değil mi?»

— «Hayır... Senden başka hiç kimse ile evlenmeyeceğim demek, muhakkak seninle evleneceğim de-

mek değildir.. Niyetim kraliçe gibi bekâr yaşamaktır..»

— «Son sözün bu mu?»

— «Eğer bana başka bir şekli tercih ettirecek bir kuvvet ortaya çıkmazsa, evet!»

Gervase âdeta bitkin bir ifade ile:

— «Nasıl bir kuvvet? diye mırıldandı.. ne şekilde?»

— «Herhalde şimdiye kadar tatbik ettiğin şekillerde değil..»

Gervase oraya ne ümitlerle gelmişti.. Şimdi ne şekilde karşılanıyordu?.. Yaptıkları ve gördüğü mükâfatla genç kıızı teshir edeceğini zannetmişti. Beyaz sarayda bile dimdik duran başı önüne düştü.

— «Sana yaklaşılabilmek için nasıl olmamı istiyorsan öyle olacağım Margaret dedi.. Seni seviyorum.. Malik olduğum her şeyi sana medyunum.. Benim ilhamım rehberim, her şeyim sen oldun. Gördüğüm mükâfat ve bundan sonra yapmak istediklerim ancak seninle kaim..»

Başını kaldırdı. Sözleri genç kıza tesir etmişti. Şimdi memnun bir şekilde gülümsüyordu.

Gervase sözlerinin nereye varacağını düşünmeden bu fırsattan istifade etmek istedi.

— «Beni daima alt üst ediyorsun, dedi. Böyle mi karşılanmalıydım?..»

Genç kıızı ihtar etti:

— «Yine kavgaya başlama!»

— «Benimle alay etmek istiyen Godolphin değil miydi? O ne yaparsa doğru oluyor da, ben neye kabahatli oluyorum?»

— «Godolphin akrabamdır, Gervase..»

— «Bu bana kaba muamele etmesi için bir sebep mi?»

— «Bu bahsi kapatalım artık Gervase!»

Crosby memnuniyetle:

— «Kapatalım!» diye bağırdı..

Margaret de güldü ve genç adamın koluna girerek:

— «Haydi şimdi babama gidelim, dedi. Ona yaptıklarını anlatırsın. Ben de dinlerim. Anlatacaklarından okadar memnun olacağım ki kabahatlerini unutacağımı zann ediyorum!»

Crosby unutulmaya değer bir kabahat yaptığına inanmamakla beraber tekrar münakaşaya girmek istemedi. Heyecanla:

— «Sonra?» diye sordu..

Margaret tekrar güldü:

— «Aman ne sabırsız adam! Kuzum istikbali sabırla bekliye-
mez misin?»

Crosby bir an şüphe ile ona baktı. Sonra genç kıızı kollarına alarak öptü. Kütüphaneye doğru yürüdüler.

V.

KAZAZEDE

İspanyol Kontu Don Pedro de Mendoza Y Luna başını göğe kaldırarak uzun, uzun bulutlara baktı. Yanılmadığına emindi. Gördükleri buluttu. Şuuru yavaş, yavaş geri geliyordu. Sahilde yata, yata hisleri uyumuştu. Bitkin ve hastaydı. Nerede olduğunu, başına bu işlerin nasıl geldiğini bilmiyordu. (Arkası var)

BİN BİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ,

Ankara cad. No: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHİR DEMİRAY

Yazı işlerini fiilen idare eden:

CELAL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

NAT PINKERTON

BIRAK BIÇA-
ĞIMI..

59

ŞOFÖRÜN
BIÇAĞI VAR.
MİS MİÇEL
TUTMASAYDI
SİZİ BİÇAKLI-
YA-
CAKTI..

YAVAŞLA.. BÜYÜK
KIRMIZI KAMYON
GÖRÜNDÜ.

KAVGA MI VAR
NE ?

ALARM KIRMIZI BİR KAMYONLA, RÜÇÜK BİR
KIZ İÇİN VERİLDİ. İŞ AYDINLANINCAYA KA-
DAR HEPİNİZ KARAKO-
LA BUYU-
RUN..

BEN SİZE HERŞEYİ ANLA-
TAYIM. MEKTEPTEN KAÇTIM
KAMYONA BİNDİM. ŞOFÖR
BENİ KAÇIRMAK İSTEDİ. MR.
PINKERTON ONU DÖVDÜ. SON
RA CO GELDİ PINKERTONA
VURDU. SON
RA BİRLE-
ŞİP ŞOFÖ-
RÜ PATAK
LADILAR
YAMAN
KAVGAYDI
DOĞRU
SU..

BEN RÜÇÜK KIZA YAR-
DIM ETMEK İSTEDİM

İYİ YUMRUK
SALLIYORSUN
CO..

SİZİNKİ DE DE-
MİR GİBİ. ACELE
İLE YANLIŞ İŞ
YAPTIM KUSU-
RA BAKMA-
YIN.

BEN DE MEKTEP-
TEN KAÇTIĞIM
İÇİN MÜTEESSİRİM
DÖNELİM. ARTIK
USLU DURACAĞIMA
SÖZ VERİYO-
RUM.

YAZIK OLDU
GÖZLÜKLERİM
KIRILDI.

HİÇ ÜZÜL-
MEYİN... GÖZ-
LÜKSÜZ O KA-
DAR GÜZELSİ-
NİZ Kİ...

MR. STON.. VALE-
Rİ'Yİ BULDUK.
SAĞ SALİM MEK-
TEBİNE DÖN-
DÜ.

ÇOK GÜZEL.. AMA
HÂLÂ YARDIMINI-
ZA MUHTACIM..
GELİR BENİ
GÖRÜR MÜ-
SÜNÜZ ?

VALERİ'Yİ O MEKTEP-
TEN ALACAĞIM
HİÇ DİSİPLİN
YOK.

YANLIŞ DÜŞÜN-
DÜĞÜNÜZE KANI-
İM. BENİ HERHAL-
DE BURAYA BUNU
SÖYLEMEK İÇİN ÇA-
GIRMADI-
NIZ.

ARKASI VAR

Kadın Akli

Nakleden: S. DEMİRCİ

«Çok teşekkür ederim güzel kız.. Çok akıllısın!»

Mr. Alonzo Mac Tavish, çok yakışıklı bir adamdı ve üstelik de ondaki cinsî cazibé kuvvetine değme erkeklerde rastlamak imkânsızdı. Bunun sebebi, dudaklarının garip bir şekilde kıvrık köşelerindeki mânâlı tebessüm mü, yoksa yeşil renkli monoklu, yahut kalın sesindeki o esrarengiz edâ mıydı bilmiyorum, fakat ne olursa olsun Alonzo'ya mukavemet edebilen kadınların parmakla gösterildiği de herkesçe malûmdu.

Onu sizlere bu kadarcık olsun tanıtıktan sonra şimdi de başından geçen küçük bir hâdiseyi nakletmeye başlayalım.

Güzel bir ilkbahar günü öğleden sonra, saat dört buçuk sularında St. James Street'deki meşhur pastahanelerden birine giren Alonzo Mac Tavish pencerenin gerisindeki küçük bir masaya oturarak gazetesinin üzerinden etrafı süzmeye başladı. Zira Alonzo'nun işleri son günlerde biraz kesat gitmekteydi ve bu yüzden de kibar hırsız bütün vaktini, belini doğrultacak yeni bir vurgun aramakla geçiriyordu.

Birden bire gözüne, tam karşısındaki köşede oturan birbirinden cazip üç tane kadın ilişiverdi. Bunlar, mahir bir kuvaförün elinden yeni çıkmış başlarını mühimser tavırlarla sallayışlarına ve Mac Tavish'in tek tük işitebildiği kelimelere bakılırsa pek ciddi bir mevzu üzerinde konuşuyor olacaktı. Önlerindeki çay fincanlarına da el bile sürdükleri yoktu.

Kadınlardan sağdakinin, yani kolunda çok kıymetli bir elmas bilezik taşıyan kumralın adı, Mrs. Enrico d'Aldordo'ydu ve kocası, pek de memleketin hayrına olmayan işler yaptığı anlaşılarak on beş sene geçirmek üzere Alcatraz hapishanesine gönderilmişti.

Onun yanındaki sarışın, Mrs. Looley Ferbes'di. Onun kocası da, karısına, kendilerine ait olmayan mücevherleri taktırmak suçuyla tevkif edilmişti ve şimdi Maidstone'da karanlık bir hücrede ikamet etmekteydi.

Solda oturan ve ismi Mrs. Felpina olan kadın ise, Avrupada bir içki kaçakçılığı meselesi yüzünden Fransız polislinin kurşunlarına kurban giden bir İspanyolun karısıydı.

Ve tesadüfe bakın ki, Alonzo bu kadınların üçünün de kim olduklarını gayet iyi biliyordu. Konuşmaları esnasında kendi adının da sık sık geçmekte olduğunu farkederek bıyık altından gülümsedi ve tanınmamak için yüzünü gazetesinin arkasına iyice gizledi.

Fakat tam o sırada, Alonzo Mac Tavish'in hayret dolu bakışları önünde, çekik gözlü bir esmer güzel içeri girerek salına salına gidip ötekilerin yanına oturuverdi. Alonzo sahiden de çok şaşırmıştı, çünkü bu kadını tanıyor ve öbürleri ile arasında ne cinsten bir ahabalık olabileceğine bir türlü akıl erdiremiyordu. Jermyn Street'deki apartmanın santralinde çalışan telefoncu kızdı o..

Mac Tavish biraz daha kulak kabarttı ve sonra kendi kendine gülümsüyerek: «Bir tek çürük yumurtaya karşı Çinin bütün çayları ile bahse girerim ki, diye mırıldandı. Konuşmalarının mevzuu benim...»

Saat yedi buçukta apartımına dönerek elbise değiştirmiş olan Alonzo dahilî telefonu açtı ve iki şişe Martini ile beraber, kendisiyle çok mühim bir mesele hakkında konuşması lâzım geldiğinden dem vurarak santraldaki memuru da odasına yollamalarını rica etti.

Kız içeriye girince Mac Tavish, dudaklarının köşesinde o gönüller fetheden eşsiz tebessümü olduğu halde ona bir kadeh martini ikram etti ve: «Her şeyi öğrendim, yavrum, dedi. Üç güzelin arasına katıldığın zaman ben de tesadüfen pastahane de bulunuyordum çünkü.. Senden, bütün hareketlerimi gözetlemeni, telefon konuşmalarımı dinlemeni ve bilhassa gelecek Salı günü kimlerle buluşacağımı iyice anlamamı istiyor, bunun için de sana para veriyorlar, değil mi?»

Kız hiçbir kızılmamak... «Doğru, diye cevap verdi. Bu gün tam iki yüz dolarlarını aldım.»

«Yalan söylemediğin için, aferin sana. Şimdi şu beş yüz doları da lütfen kabul et ve bu hususta bütün bildiklerini bana anlat bakalım.»

Esmer güzelinin sahte tereddüdü çok uzun sürmedi ve tatlı tatlı gülümseyerek: «Her şeyden önce, dedi. Bu kadınların üçü de sizin için deli oluyor, sizden büyük bir nefretle bahsederek de bunu birbirlerinden gizlemeye çalışıyorlar. Sonra, sizin Mallows Hall'de Rambrand'a ait çok kıymetli bir tablonun peşinde olduğunuzu da biliyorlar tabii.

«Salı gecesi saat tam on ikide otomobilinize binerek oraya gideceğinizi ve Rambrand'ı alır almaz onu, ilk fırsatta Fransaya göndermek üzere hemen emin bir yere saklayacağınızı da onlara ben söyledim. Zira maksadınızı bilen ve telefon mükâmelerinizden hiçbirini kaçırmayan meraklı biri için, bunları anlamak işten bile değildi...»

Alonzo: «Sana bir aferin daha; akıllı kız. dedi. Peki, bu hanımefendiler ne yapmayı düşünüyorlar?»

Kız: «Onların bütün istediği de aynı tabloyu ele geçirebilmek... diye cevap verdi. Oraya önceden gidip bir köşeye saklanacaklar ve siz elinizde, resim olduğu halde Mallows Hall'den çıkar çıkmaz, tabancalarının yardımı ile Rambrand'ı kaparak kendi otomobillerine atlayıp sırı kadem basacaklar. Duyduğuma göre de Looley Ferbes'in kocaman ve çok güzel bir otomatik tabancası varmış.»

Alonzo Mac Tavish: «Çok teşekkür ederim, şeker kız, dedi. Şimdi sen artık birkaç gün buralarda görünmesen iyi edersin.» Ve onu göndermeden önce bir öpücükle mükâfatlandırmayı da ihmal etmedi tabii.

Kız gidince Brandisinden birkaç yudum alarak biraz dinlendi. Sonra rehberden Mrs. Looley Ferbes'in telefon numarasını buldu, mikrofonu kulağına götürdü ve zil sesi kesilir kesilmez: «Looley, sevgilim sen misin? dedi. Ben Alonzo Mac Tavish... Dinle güzelim. Apartımanımdaki casusunuz yanıma geleerek bana her şeyi anlattı. Yani, bütün plânlarımı teferruatıyla öğrenerek Rambrand'ı elimden almaya karar verdiğinizi biliyorum artık..

«Sana bir şey itiraf etmem istiyorum Looley. Gerçi kocan benden hoşlanmazdı ama ben ilk karşılaştığım günden beri senin için çıldırıyorum. Bunu biliyorsun değil mi, hayatım? Seni gördüğüm zaman manolyalar kadar ince kokulu vücudunu kollarımın arasına almamak için neler çektiğimi hissediyorsun, değil mi?»

«Ve işte şimdi hislerimde ne kadar samimî olduğumu sana ispat etmek istiyorum, Looley'ciğim. Ben, Rambrand'ı ele geçirmek için hazırladığım plânda bazı değişiklikler yaptım ve bunu yer yer zünde ikimizden başka kimse bilmiyince Arkadaşların da bu işte tabii hava almacaklar... Nasıl? Hoşuna gitti mi?.. Mükemmel.. Her şeyden önce, sevgilim Salı gecesi Rambrand'ı almaya saat on ikide değil on birde gidiyorum ve oradan ayrılınca da dosdoğru Cenup İstasyonuna yöneleceğim. Sen beni istasyon da beklersin. Sonra beraberce on bir buçuk trenine atladığımız gibi, bizi hiç kimse tanımadığı rüya ve aşk ülkelerini yolunu tutarız, olmaz mı, Looley? Looley'im... Sevgili Looley'im?»

Alonzo biraz daha konuştu ve Looley'in peki cevabını vermesi hiç de uzun sürmedi.

Ondan sonra sıra ile, Dolores d'Aldordo ile Viola Felpins'in numaralarını çevirdi ve yukarıdaki hikâyeyi, yalnız bazı aşıkâne tabirleri değiştirmek suretiyle onlara tekrar etti. İkisi de saadetten öylesine mestoldular ki, baygın öpücük sesleri telefonun telleri boyunca defalarca gidip geldi ve cevapları da Looley Ferbes'inin aynı oldu tabii.

Mikrofonu elinden bırakmayan Alonzo Mac Tavish, bir müddet de antika resimler ticareti ile uğraşan eski bir dostuyla konuştuğundan sonra, bir kadeh viski soda yuvarlayarak soyunup yatağa girdi.

Salı gecesi saat tam yarımda kapısının zili çalındığı zaman Alonzo mükellef döşeli salonunda oturmuş, nefis bir puro tütürüyordu. Kapıyı açması ile elinde büyük bir otomatik tabanca taşıyan Looley'in karşısına dikilmesi bir oldu. Dolores ile Viola da arkasındaydılar.

Looley hiddetten titreyen bir sesle: «Bize oynadığın bu oyun sana çok pahalıya mal olacak, Alonzo Mac Tavish! (Arkası 14. sayfada)

Sahtekâr

Nakleden: Leylâ BEKEM

Akşam yaklaşıyordu. Bu alaca karanlıkla beraber Valerian'ın içine de bir hüznün çökmüştü. Fırçasını yere atıp tablosunun karşısına geçti. Baktı, baktı...

Rubens'in bir tablosunu taklit etmişti. İki tablo arasında en ufak fark dahi yoktu. Kimse bunun bir tahrif olduğunu, Rubens'in tablosu olmadığını anlayamazdı.

Fakat Valerian tabloya bakarken kalbi acı ile burkuldu. Tanınmış bir ressamdı. Lâkin fakirdi. Mali vaziyetini biraz olsun düzeltmek için bu işi yapmayı kabul etmişti. Sırf düğün masraflarını çıkarmak için bir sahtekâr olmuştu. Zengin bir amcası vardı. Fakat zengin olduğu nisbette de cimriydi.

Valerian'ın çekerek son bir defa tabloya baktı. «Kurursa yarın sabah gider teslim ederim» diye düşündü. Parasını da hemen alacaktı.

Valerian'ın genç, güzel, şirin bir nişanlısı vardı. Üç güne kadar düğünleri olacaktı. Valerian buna hem seviniyor hem de bir sahtekâr olduğunu düşünüyordu. Vicdan azabı ile kıvranıyordu. Genç adam Rubens'in tablosunu eve getirdiği gün hemen onun aynısını çizmeyi düşünmüştü. Fakat bir türlü işe başlayamamıştı. Yarın yaparım, yarın başlarım diye en son haftaya bırakmıştı. Belki de amcası ona paraca bir yardım bulundur diye ümit etmişti. Lâkin bütün ümitleri boşa çıkmıştı. Zaten böyle cimri bir adamdan ne beklenilebilirdi ki...

Bu gibi taklit eserler çok yüksek fiyatla satılırdı. Fakat mağaza sahibî ressamlardan tabloları çok az bir

miktar paraya mukabil alırdı. Valerian bu işi yapmakta bir hayli tereddüt ettiği için mağaza sahibi ona her nasılsa fazla para teklif etmiş ve genç adam çar naçar bu işe girişmişti.

Valerian ile Silvia'nın düğünleri amcasının evinde yapıldı. Valerian sarı dalgalı saçları, melânkolik siyah gözleri ile genç kızların hayallerinde yaşattıkları ideal bir tipti. Hele o gece giydiği frak ona ne yaraşmıştı. Valerian'ı gören Silvia'ya hak veriyor parasız olmasına rağmen onunla evlenmesini hoş görüyorlardı. Genç kızın ailesi ilk başlarda bu işe kat'iyen razı değildi. «Silvia gençtir unuttur. Çocukluk geçer» diyorlardı. Fakat Silvia ısrar edince ve Valerian'ın teyzesi gençlerin tarafını tutunca razı oldular.

Valerian'ın amcası genç karısını çok severdi. Bir dedigini iki etmezdi. Karısının ricası üzerine bu işe tavassut etmiş, «Mademki seviyorsunuz. Birakın evlânsinler» demişti. Zengin ve nüfuzlu bir adam olduğu için bu iş ister istemez yoluna girdi.

Valerian bebek gibi güzel genç karısının kolunda mesut gülümsüyordu. Fakat kiliseden dönerlerken kalbi acı ile burkuldu. Göz ucu ile karısına baktı. Onun o aydınlık yüzünü, taşkın neşesini görünce büsbütün fena oldu. «Sahtekâr. Sahtekâr, vicdansız, alçak. Bir çocuk kadar saf ve temiz bir kıızı kendine bağlamaya gönlün nasıl ra-

zı oluyor? Ona hiç mi ama hiç mi acımıyorsun?» diye kendi kendine sôylendi. Nerdeyse karısını oracıkta bırakıp, kaçıp gidecekti. Karısının o tatlı ve sıcak bakışları olmasaydı kendine hâkim olamayıp suçunu itiraf ediverirdi.

Mesut bir güvey rolünü oynamaya çalışıyor fakat bunda pek de muvaffak olamıyordu. Zoraki bir tebessümle gelen hediyeleri alıyor bir şeyler mırıldanıp teşekkür ediyordu.

Amcası salona girince ıstırapı son haddine vardı. Hele,

— Nihayet muradına erdin diye sırtını okşayınca genç adam yerlerin dibine geçti.

Amcası,

— Ne o. Yüzün asık. Yoksa boş elle mi geldigini sanıyorsun? Cimri olmadığımı ispat edeceğim. Kâfir beni paradan çıkardın.

Amcası zile basıp uşağını çağırdı. Gösteriş severdi. Bu sefer de ihmal etmedi. İki uşak salonun tam ortasına kocaman bir sandık getirip koydular. Davetliler kıs kıs gülererek sandığa bakıyorlardı. Valerian odanın bir köşesine çekildi. O, böyle muazzam bir hediyeye lâyık değildi. O bir sahtekârdı.

Sandık açılınca,

Enfes. Ah... Ne güzel diye sesler yükseldi.

Amcası,

— Şans işte. Ne güzel bir tablo değil mi? Hakikî bir Rubens.

Valerian hızla dönüp baktı.

Amcasının hediye ettiği tablo birkaç gün evvel bitirip sattığı taklit tabloydu.

GİZLİ VAZİFE !..

BU SAATLER BANA HİÇ GEÇ-
MİYOR GİBİ GELİYOR

BU SIRADA 131
AN İLE
MİŞELİN
GİDENLE-
RİN GERİ
GELMELE-
RİNİ SA-
BIRSIZ-
LIKLA BEK-
LİYORLARDI.

BAK.. VİTALİS YALNIZ
GELDİ

ONDAN
KORKUYO-
RUM ANNE.. ALEN
YOKKEN ONUNLA
KONU-
ŞA-
YIM.

NEREYE
GİDİYOR
SUN ?

ROZİN, MİŞE-
LİNİN YOLUNU
KEŞTİ.

BABANI
GÖRECE-
GİM

DUR BAKAYIM
SEN O KADAR
GÜZEL DEĞİL-
SİN..

BÖYLE BİR İD-
DİAM YOK..

ALENİ ELİN-
DEN ALA-
CAĞIM.. SENİ
HOR GÖRE-
CEK..

O GÜN
GÜNEŞ
DOĞMI-
YACAK..

MİŞELİN... YİNE
NELER YUMURT-
LUYORDU..

AHBAP OL-
MAK İSTEDİM
İMRAKINI YOK.

SENİ KIS-
KANIYOR..

BENİ DİNLEYİN.. ZANNE-
DERİM ALEN ÇİFTLİĞİMİ
TERKETMEK SEV-
DASINDA

DEMELER
ONU AT-
LATTI-
NIZ.

PİŞMAN OLUR.
HEM SİZ
BERA-
BERGİ
DEMI
YECEK
SİNİZ

SÖYLE BURADA
KALSIN

VADET.
TİKLERİ-
NİZİ YERİ-
NE GETİR-
MEZSENİZ
BU İŞİ YA-
PAMAM

ANNECİĞİM NEYSE
SEN BURADASIN

BURADAN GİT-
MELİYİZ..
ALEN BU
ADAMI
GEBERTİR

VİTALİS LE
KONUŞMASIN.
DAN SONRA
MİŞELİN ANIN
YANINA KOŞTU

BU SIRADA ALENİN ORMANDA
BULDUĞU KADIN SÖYLENİP DÜ-
RUYOR DU
SİZİ NASIL KANDIRMIŞ-
BİRAÇ SENE EWEL
SEKİZ İSPANYOL GE-
MİŞTİ.

NE OLDU-
LAR ?

AÇLIK VE YOR-
GUNLUKTAN
ÖLDÜLER.

NE ALLAHIN CEZASI
YER. BEN BURA-
DA DAHA KAL-
MAM..

GİT-
MEMİZE
ENGEL
OLUR.. ELE
VERMEMİZ
DEN KOR-
KUYOR.

SAHİDEN, BU TOPRAK-
TAN BİR ŞEY ELDE
EDECEĞİNİ SANI-
YORMU?

HAYIR..
BAŞKA
SEBEBİ
VAR.

BİR SİHİRBAZ BU
TOPRAKLARDA DEFI-
NE OLDUĞUNU
SÖYLEMİŞ

ZANNETMEM
BUNLARIN HER-
Şİ MASAL..

YA
SAHİ
İSE
ALEN ?

BURADA TER DEFI-
NE BÜYÜK BİR SU
MENBAI BULMAKTIR
BU TOPRAK
YETİŞTİ
BİR

ARKASI VAR

MANDRAKE

MANDRAKE TÜFEĞİNİ DOĞRULTTU. AKBABAYA NİŞAN ALDI. TETİĞİ ÇEKTİ. KOCA KUŞ HAVADA BİR TEPE TAKLAK ATTİ. AVINI BIRAKTI.

13

HAVADA UÇABİLEN AĞAÇ ADAMLAR UÇTULAR ÇOCUĞU YAKALADILAR.

ÇOCUĞUN ANNESİ MANDRAKEYE NASIL TEŞEK KÜR EDECEĞİNİ BİLEMİYORDU. MANDRAKE NİN BİRDENBİRE İTİBARI ÇOK ARTMIŞTI.

BU SIRADA KORKUNÇ BİR RÜZGÂR ÇIKTI. BİRBİRLERİNE SARILDILAR. AĞACIN KOCA DALLARINA TUTUNDULAR.

İŞİN KÖTÜSÜ, ÇOCUĞUNUN AKBABA TA-
RAFINDAN KÂÇIRILMASI TELÂŞINA DÜŞEN
ÇORBASINI ATEŞTE UNUTMUŞ. ÇORBA TAŞ-
MIŞ. ATEŞ KULUBEYE SARMIŞTI.

131

YANGIN, RÜZGÂRIN YARDIMIYLA ÇABUCAK
BÜYÜDÜ. ALEVLER HER YERİ YALAMAĞA
BAŞLADI. BU, ORMANIN VE AĞAÇ ADAM-
LARININ ÖLÜMÜ DEMEKTİ.

ARKASI VAR

GÖK SÜVARI

UBALD KENDİNE GELDİĞİ ZAMAN HASTANEDEYDİ.

UÇAK BİR KAÇ DAKİKAYA KADAR HAREKET EDECEK BIRAKIN BENİ

6/1

FARAT VÜCUDUNDAKİ AĞRI VE ACILARIN TESİRİYLE TEKRAR SIRTÜSTÜ DÜŞTÜ.

NE OLDU BANA BÖYLE..

SAKIN OL DELİKANLI. OTO-MOBİLİNİ KÖRÜKLÜ ARMÖ-NİK HALİNE SOKMUŞSUN. ŞİMDİ ONUN NAĞME- RİNİ DUYUYORSUN..

YARIM SAAT EWEL UBALDONUN EVİNDEKİ TELEFON ÇALMIŞ VE LIMBA CEVAP VERMİŞTİ

ALO !. KONT MU ? AZ EWEL GİTTİ. EVET HAVA MEYDANINA.. MEKTUP ALDIMI ? EVET MATMAZEL.. NEŞESİNİ KAÇIRAN BİR MEKTUP...

137

TELEFONUN ÖBÜR UCUNDA MARGRİT DUDAK. DEMEK MEKTUBA RAĞMEN YİNE GİTMİŞ. UÇAK ÖĞLEYİN HAREKET EDECEK.. HİÇ KAYBEDECEK VAKTİM YOK

HEMEN HAZIRLANDI. BABA-SINA VEDA ETMEĞE GİTTİ. BİR ARKADAŞINA GİTTİĞİNİ SÖY.

ALLAHA ISMARLADIK. BABA.. LEDİ HİÇ VAKTİM YOK.. BEN SİZE YAZA-RIM

GÜLE GÜLE KIZIM.. ARKA-DAŞINA SELÂM SÖYLE..

HAVA MEYDANINA DOĞRU YOL ALIRKEN..
PASAPORTUMU? BİR ŞEY UNUTTUĞUM
İÇİME DOĞMUŞTU ZATEN BENİM.

GERİ DÖNDÜ. PASAPORTUNU
ALDI. TEKRAR YOLA
KOYULDU.

ONİKİYE ON VAR
ACABA YETİŞEBİLE
CEK MİYİM?

61/2

OTOMOBİLİ GARAJA
KOYDU. VALİZİNİ ALA
RAK KOŞTU.

MATMAZEL
MAKBUZUNUZ

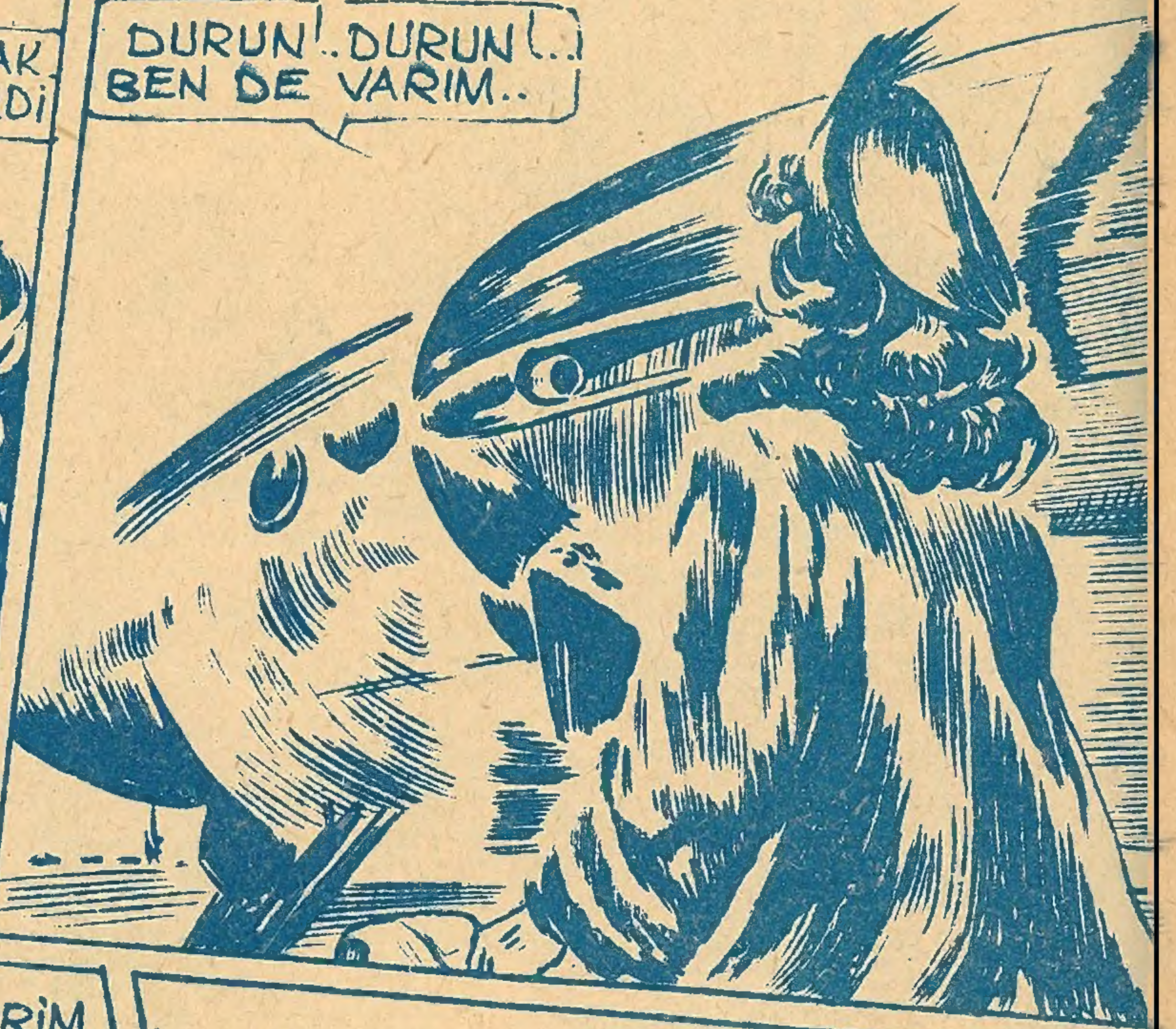
DURUN..VAK
TİM YOK ŞİMDİ

HAVA MEYDANINA GELDİĞİ ZAMAN UÇA
HAREKET ETMEK ÜZEREYDİ.

DURUN! DURUN!
BEN DE VARIM..

VERİM
BURASI MI?
AZ KALDI
KAÇIRACAKTİM.

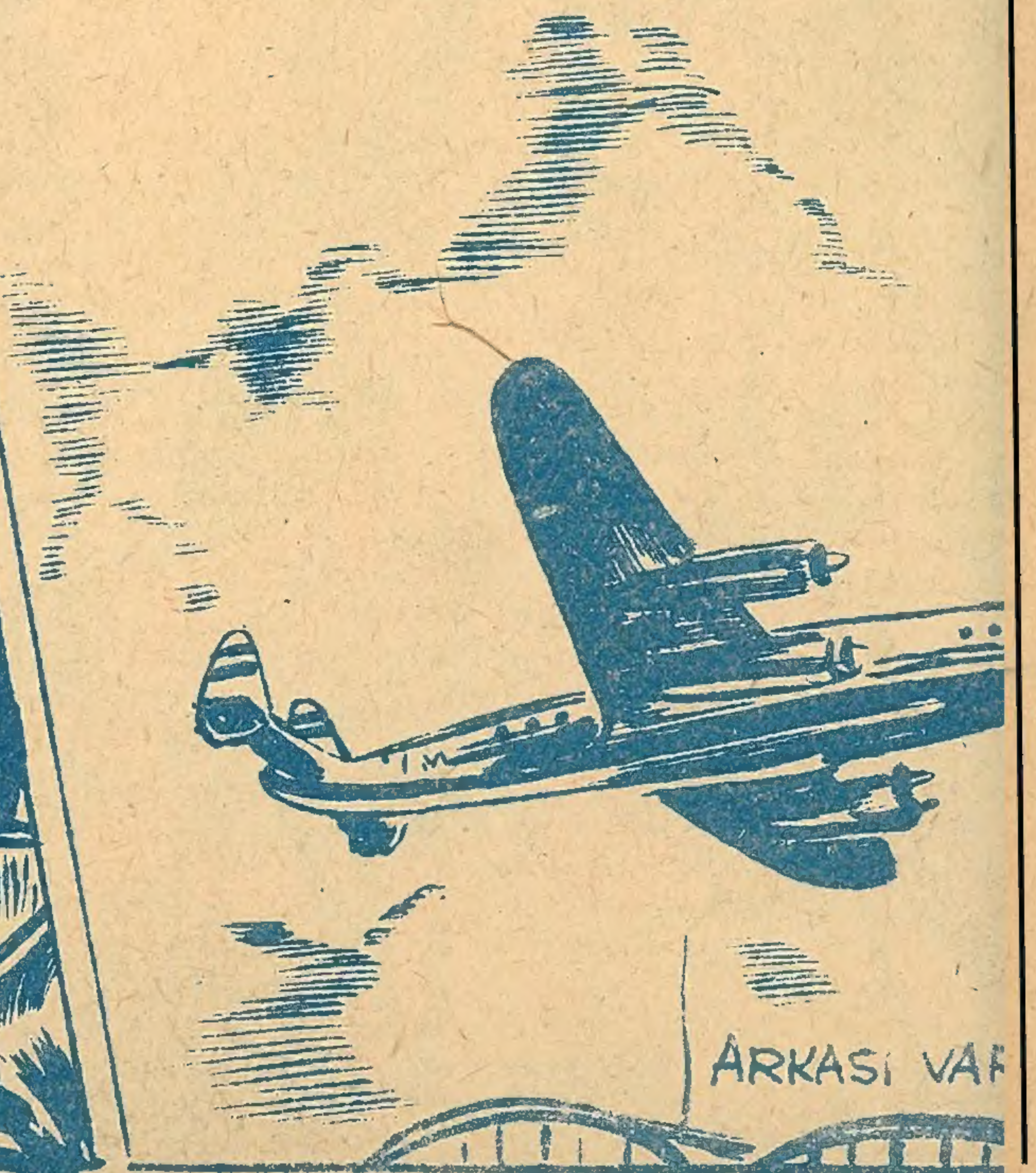
UÇAK DERHAL HAREKET ETTİ.

MERDİVENİ TEKRAR UZAT.
TILAR MARGRİTİ ALDILAR

YERİNİZ BURASI..
BUYRUNUZ MATMAZEL

131
2

ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 9

YAZAN: K. TUĞCU

Doktorun evinden dost olarak ayrıldım. Günüm büyük sıkıntılar içinde geçti. Dimitronun dükkânını buldum. Bana Adada olduğunu ve daha dönmediğini söylediler. Oradan ayrılırken zayıf, kötü giyinmiş, zeki gözlü, kasketli bir adama rasladım. Kafasını dükkânın içine uzatmış, âdeta bizi dinliyordu.

Önce şüphelenmemiştim amma sonradan bu adamın benim peşim sıra yürüdüğünü gördüm. Ben durdukça o da duruyor, dükkân vitrinlerini seyreliyordu. Bir gazinoya girdim. O da karşıdaki berber dükkânına girdi. Biraz sonra gazinoya nefes nefese birisi girdi. Dikkat ettim, bu İbrahimdi. Çolak İbrahim. Onun arkasından kasketli adam da geldi ve İbrahim'in kulağına eğilerek bir şeyler fısıldadı. İbrahim benim tarafıma doğru baktı.

Bu tesadüf bana takip edilmekte olduğumu anlattı. İbrahim beni önümden, arkamdan seyrettikten sonra çıkıp gitti. Caddeye çıkınca kasketliyi gördüm. Bindığım tramvaya bindi. İndiğim yerde indi. Mutlaka evimi öğrenmek istiyordu. Peşime takılan bu herifi atlatmak için hayli güçlük çektim. Tünelde bindim. O kalmakta olan arabaya yetişemeyince ötekine kaldı. Halbuki ben aynı tünelde geri döndüm.

O akşam hava yine rüzgârlı ve bulutluydu. Nasıl hareket edeceğimi, ne yapacağımı bilemiyordum. Taşralı bir delikanlı gibi giyindim. Başıma bir kasket, boynuma adicinsten bir boyunbağı bağladım. Gözlerime bir de gözlük uydurdum. Epeyce değişmiştim. Akşama doğru konağın etrafını dolaştım. Aksi gibi arka yolu kazmışlardı. Sokak çamur içindeydi. Kaldırım taşları bir kenara yığılmış ve çukurlar eşilmişti. Yolu da, bir kaza olmasın diye iki taraftan tahtalarla kapatmışlardı. O taraftan istifade etmek pek güçtü.

Yemeğimi yedikten sonra sokakları dolaşmağa başladım. Tenha olan semtteki halk erkenden uykuya yattı. Hafif bir yağmur çiseliyordu. İster istemez bahçeye girdim. Köpekler ahır tarafında uluyorlardı. Onların akşamdan bağlandığını anladım. Kapıyı açnadan konağa girmek mümkün değildi. Lâmia'nın pencereleri kapalı ve ranlıktı. Yine taflanların kenarına gizlendim.

Bekleyiş çok uzun ve çok sıkıcı oldu. Gece yarısı oldu. Bahçe kapısının anahtarla açıldığını gördüm. Sokak fenerinin aydınlığı bahçeye yayıldı. Bu aydınlık arasından tek bir gölge bahçeye girdi ve kapıyı yine kapattı.

Gelen Rıfki idi.

Demek Halit kardeşini bu azılı herife bırakıyordu. Hırsmıdan titriyordum. Herif iyice sarhoştı. Sallanarak önümden geçiyordu. Bekle-meğe, uğraşmağa sabrım kalmamıştı. Fırlayıp boğazına yapıştım.

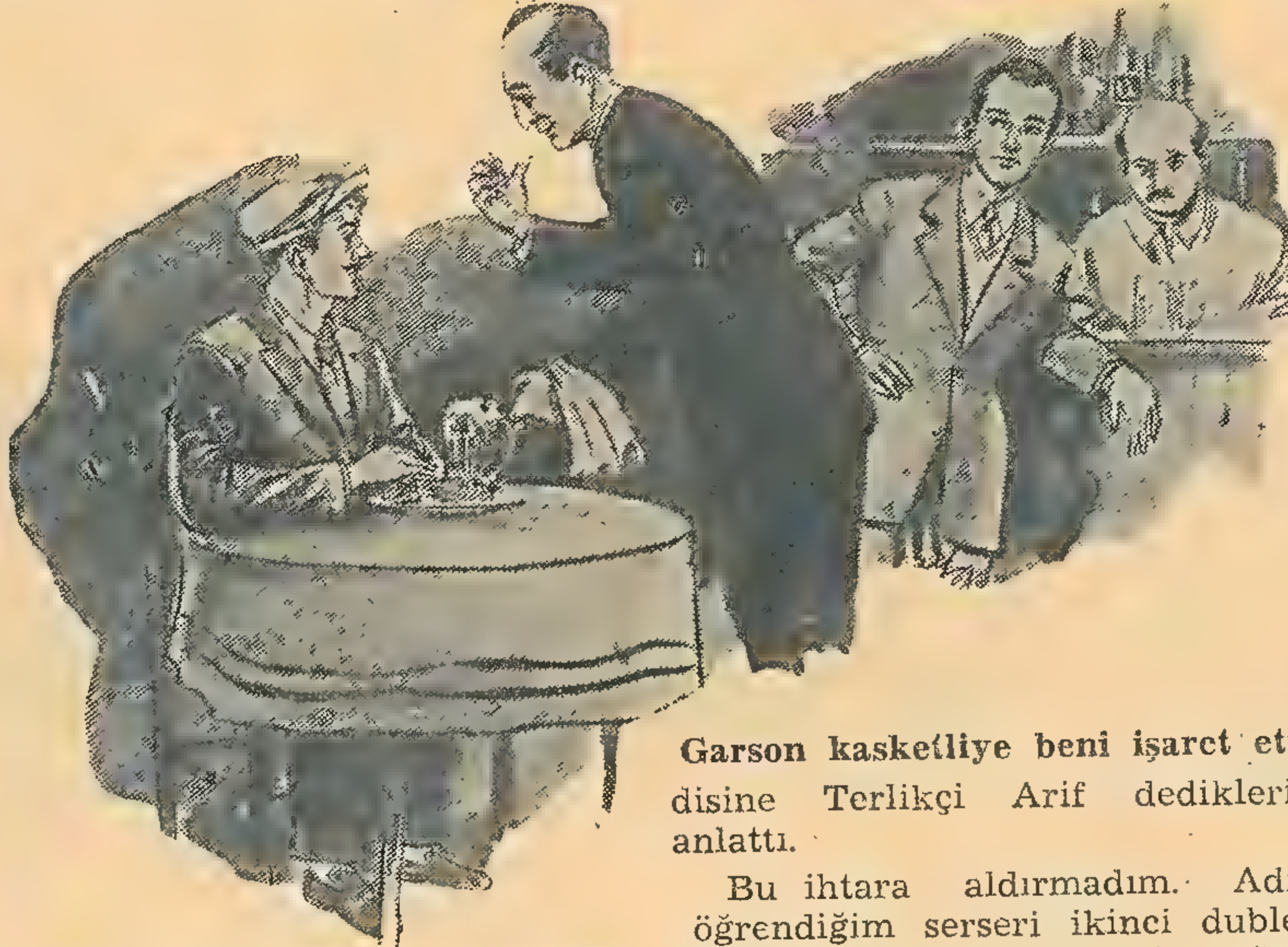
Rıfki kuvvetli ve azılı bir herifti. Fakat böyle bir saldırışı hiç beklemiyordu. Boş bulunup bağır-mak istedi. Boğazına yapışmıştım. Midesine de bir yumruk yaptır-dım. Yere serildi. O zaman bazan yumruklarım, bazan tekme ile pestilini çıkarıncaya kadar döv-düm. Çoktan bayılmıştı. Ölse yine

icimde bir azap duymıyacaktım.

İlk dayanın bir iki mislini at-tıktan sonra doğrularak etrafıma bakındım.

Yağmur yağıyor, köpekler ulu-yor, bundan başka çıt yok. Köşk karanlık bir dağ gibi yanımda yükseliyor ve ihtimal Lâmia olup bitenlerden habersiz, ara sıra hıç-kırarak uyuyor.

Rıfkının cebinden konağın anah-tarını aldım. Sonra bacaklarından sürükliyerek arka kapının önüne getirdim. O kapıyı açtım. Gündüz-den kazılan karanlık ve derin çu-kurlar bir mezar gibi açık duru-yordu. Rıfkıyı oraya yuvarladık-

tan sonra kapıyı kapattım. Konağın kapisından çıkarak caddeyi tuttum.

Rıfki ömrünün sonuna kadar bu dayayı unutamıyacak ve belki de aylarca belini doğrultamıyacaktı.

— 12 —

Aradan bir hafta geçti. Evdok-siya bana gelmedi. Evlerine gitti-ğim zaman içeride kimse olmadığını gördüm. Bir iki defa konağın etrafında dolaştım da içeride olup bitenleri anlamak mümkün olmadı. Yalnız o gecenin ertesi gününde sabah gazeteleri kırk yaşla-rında bir adamın kanalizasyon çu-kurunda baygın bir halde buluna-rak hastahaneye kaldırıldığını, fa-kat ilk tedavisi yapılan bu adamın sarhoşlukla çukura yuvarlanmış olduğunu söylediğini yazıyorlardı. Gazete yüzü, gözü şiş ve suratında, başında yaralar bulunan bu adamın birkaç kişi tarafından dövül-müş olduğu ihtimalini de kaydedi-yordu.

Daha ertesi gün bu adamın hu-susî bir hastahaneye kaldırıldığı havadisini de okudum. Rıfkının şî-kâyet etmemesinde birçok sebepler olacaktı. Belki şehirde kaçak ge-zen bir sabıkalıydı.

Hafta sonunda Halidin yazıhane-sine giderek bir kere daha kendi-siyle görüşmek ve anlaşmak iste-dim. Yazıhane kapalıydı. Fakat bi-nanın kapisında beni takip eden kasketli adama raslamıştım. Ben çıkınca o da peşime düştü.

Vakit epeyce geçti. Hava kara-rıyordu. Galatasaray çıkarak so-kak içindeki küçük meyhanelerden birisine girdim. O da girdi. Bir bi-ra ısmarladım. Sonra masalardan birisine yerleşmiş olan kasketliye garsonla bir duble rakı yolladım.

Garson eliyle beni göstermiş ve çeşitli mezelerle dolu olan tepsiyi önüne koymuştu. Gizlice onu tet-kik ediyordum. Gençti. Düzgün bir yüzü vardı. Bir zaman ne yapaca-ğını şaşırmış gibi durmuştu. Sonra kalktı ve benim masama gelerek:

— İkramınızı aldım Beyağabey, dedi. Allah ömrüne bereket versin. Ben sadece:

— Afiyet olsun arkadaş, dedim. Şaşkın bir halde yerine gitti. Dubleyi içti. Garsona işaret ettim. Bir duble daha götürdü ve mezele-rini tazeledi. Fakat benim de yanı-ma gelerek bu serserinin pek te sağlaın ayakkabı olmadığını, ken-

Garson kasketliye beni işaret etti. disine Terlikçi Arif dediklerini anlattı.

Bu ihtar aldım. Adını öğrendiğim serseri ikinci dubleyi bitirince kendisini yemeğe çağırt-tım. Büsbütün şaşkındı. Endişeli, sıkıntılı bir hali vardı. Konuşmak istiyordu. Fakat ikram ettiğim ye-mekleri de ihmal etmedi. Karnımızı doyurduktan sonra Arife bir de sigara uzattım ve sakın bir sesle oturduğum apartmanın adresini bildirerek:

— Peşime düşüp uğraşarak kendini yorma, işte adresimi ver-dim sana. Git o baba katili Halide, haydut Rıfkiya, çolak İbrahim'e ha-ber ver. Onlardan bahşişini alırsın, dedim.

Arif buz gibi donup kaldı. Yürü-düm ve oradan çıktım.

Ertesi sabah, henüz kalkmıştım. Kahvaltımı hazırlıyordum. Kapı çalındı. Gelen Arifmiş. Karşılaş-tığımız zaman kıpkırmızı kesildi.

Onu iyi karşıladım. Gösterdiğim yere oturur oturmaz telâşla söy-lendi:

— Ayaklarını öpeyim doktor bey ağabeyim. Kursağıma yemeğin gitti. İki duble rakını içtim. Bizi de bir ana doğurdu. Soracaklarım dinin gibi doğru cevap ver. Bu Ha-lit dediğin miras yedi sahiden ba-basının katili midir?

İstanbul kopuğun üzerinde büyük bir tesir vardı. Ben bu tip adamları iyi biliyordum. Hırsızlık, dolandırıcılık, yankesicilik yapan bu adamların insanlık tarafları da oluyordu. Vatanperver, erkek tabi-atlı, arkadaş canlısı olduklarını her fırsatta görebilirdik.

Terlikçi Arif te buraya bir in-san olduğunu anlatmak için gel-mişti. Kendisine kısaca amcamın ölümünden bahsettim. Bir şey sak-lamadım ve Lâmia'nın vaziyetini de anlattım.

Kopuk yere tükürür gibi yap-tıktan sonra:

— Tuuu Allah belâlarını ver-sin ,dedi. Ben temiz bir adam de-ğilim amma iğrendim' bu işlerden be doktor bey ağabeyim. İki lokma ckmek için bu köpeklere hizmet edersem yedi ceddime bana lâğnet okusun. Bana bak ağabey. Bana terlikçi Arif derler. Öyle fazla mek-tep medrese görmedim amma İstan-bulun ıcığını, cıcığını bilirim. Eşim dostum çokluk değilse de mahalle-de itibarım vardır. Bir kocakarı anam var. İkimiz de yola kur-ban olalım. Bundan sonra kapın-da köpek gibi ulurum da yine ay-rılmam. Emret ağabeyim kendimi atayım şu pencereden.

Ben bütün bunları bir palavra olarak kabul edebilirim. Fakat A-rifin gözlerinde yaşlar vardı. Ne-fesleri birbirini kovalıyordu. Buna ağmen hazırlamakta olduğum kah-valtıdan payına düşeni yemekte hiç iştahsız davranmadı. Kendi bildiği gibi yedi, içti. Sonra masa-nın üstünü güzelce topladı. Daire-nin küçük mutfağında kap kacak tıkrıdattı. Yıkadı, pakladı, her şeyi yerli yerine kaldırdıktan sonra gelip karşıma oturdu.

— Doktor Bey ağabeyim, dedi. Üç ay yankesicilikten, altı ay do-landırıcılıktan yattım. Karakollar-da epeyce dayak yedim. Fakat eli-me kan bulaşmamıştır. Ben de piş-manım ama bir kere adım çıktı. Aksaraylı Terlikçi Arife kim iş verir. Şimdi bizimkiler beni adam peşine katar, tahkikata yollar, göz-cülük ettirirler, birkaç kuruş ta elime tuttururlar. Ne yaparsın, ge-çim dünyası. Ağzım sıkıdır benim. Çok şey bilir'im ama söylemem. Benim yanımda her şey konuşur-lar. Bir adım da Kulaksız Ariftir. Sır çıkmaz benden. Eğer bildikle-rimi söyleyecek olsam polisler ihya olur. Ama neme lâzım, arayıp bul-sunlar. Milletin parasını alıyorlar. Gelgelelim bir de namuslu adama hizmet edeyim diyorum. Ben ada-mın can damarını da bilirim. Sana bir şey söylüyeyim Patron. Rıfki neden Lâmiayı bir an evvel ele ge-çirmek istiyor bilir misin? Kızca-ğızı lekeledikten sonra kendisini ağırdan alarak parâ çekecek.

Hakikaten can damarıma bas-mıştı. Dişlerimi sıktım, Yumruğu-mu kaldırdım:

— Ben adamı ne yaparım bili-yor musun, dedim.

— Ne yaparsın ,dedi.

— Leşini serer, sonra da kana-lizasyon çukuruna atarım.

— Vay bu işi sen mi yaptın be ağabeyim. Hay ellerin nurdan kop-sun.

Serseri benim hiddetimi, yun-ruklarımı sıkıp gözlerimden ateş saçışımı zevkle seyrediyor, durma-dan:

— Hay eline sağlık, hay ömrü-ne bereket ,diyordu.

Sonra bana yine bir şey yu-murtladı:

— Eğer mahkemede kazanırsan seni bir tuzağa düşürecekler. Halit dediğin o kaatil kızı sana kaçırta-cak. Yani onu sana elli bine sata-cak. Fakat kızla beraber kaçarken ötekiler yolunu kesip senin işini bitirecekler. Dahası var. Bana öyle geliyor ki Çolak İbrahim, Kaptan Rasim, ayrı kafadalar. Onlar ya-vaş yavaş evden antika eşyayı aşı-rıyorlar. Şöyle yüklüce bir de na-ra vururlarsa işten çekilecekler. (Arkası var)

İKİ MERMİ GEMİNİN ÖNÜNE İKİ TANESİ DE
YANINA DÜŞTÜ

HAYIR AZİZİM.. KRALLIK BAYRAĞIM DAL.
GALANIP DURUYOR. BUNDA BİR
KOMPLO VAR..

ROZİTA GÜVERTEYE FİRLADI.

GEMİYE
KİM ATEŞ?
EDİYOR..

BUNU SİZE BİZ SOR
ĞİZ KATİL HANIM..
İHTİMAL SİZİN AMİRAL

ADALAR KRALİÇESİ

BU SIRADA

DENİZDE BİR
ADAM..

O FOK KI-
YAFETLİ HERİF
TE KİM ACABA?

KİM OLACAK?
BENİM SADIK
UŞAĞIM RA-
MON..

RAMONU YUKARI ALDILAR

SU YUTMARTAN FİĞİ GİBİ ŞİŞTİ
BALIK HALİNE
GİRMEMİŞİM YA ?

ZAVALLI RAM
ÇOK MU YÜZ
DÜN ?

MAJESTE...
AMİRAL ADAYA
HÂKİM OLDU.

FAKAT HALK
İSYAN EDER
ONA..

HAYIR.. HERKES ONUNLA BİRLİK
OLDU. SİZİN DELİ VE VATAN HAINI
OLDUĞUNUZU İLÂN ETTİ. KARAYA
ÇIKARSAĞIZ HERKESİ ASTIRACAKMIŞ
SİNİZ.

BEN YALNIZ BİR KİŞİYİ
ASTIRACAĞIM.

GONTRANO HERKESİ
GÜVERTEYE TOPLADI

ADAYI HÜCUMLA KURTAR
MAMIZ LÂZİM.. DÖRT
ÇUK AŞİDEN KORKACA
DEĞİLİZ Y

GEMİNİN ATEŞE RAĞMEN İLERLEDİĞİNİ
GÖREN AMİRAL TOPÇULARIN YANINA KOŞTU.

131 DURDURUN...
BATIRIN..

YAPILAN İSABETSİZ ATEŞLER GEMİYİ
YOLUNDAN ALIKOYAMIYORDU.

ARKASI VAR

İzdivaç Hediyesi

Yazan: M. YAMAN

Bütün nefretini, bütün kinini zapt ederek:

— Enişte, demişti. Bu iki çocuğu sefil etmemek için seninle evleneceğim. Bunu mutlaka yapacağım. Bu yüzden nişanlımı bile terkettim.

Bütün aile genç kızın bu kararını biliyordu. Herkes nefret, hırs yordu. Nerminin ağabeyisi Celil sabık enişteyi öldürmeğe bile kalkmıştı. Fakat babası bir intikam hevesi yüzünden bütün hayatını mahvetmekte bir mantık bulunamayacağını söylemiş:

— Allah onun cezasını elbette verecektir, demişti.

Sadri Bey orta derecede bir memurdu. İstiya dileye Neclâyı almış, onu taşralara götürmüş, nihayet verem ederek öldürmüştü. Şimdi de evlenmek zorunda bulunduğunu söyleyerek iki öksüz çocuğu aileye terketmeğe kalkmış ve:

— Bu iki çocuk varken benimle kimse evlenmez, demişti.

Genç kız kimseyi dinlemedi. O güne kadar bakışından bile korktu-

ğu babasına karşı geldi. Annesini ağlattı. Ağabeysinin tehditlerine kulak asmadı. Ne düşün istedi, ne de gösteriş. Hani zorlansa nikâhsız gidecekti. Acele ile bir kuru nikâh yapıldı ve bir akşam karanlığında yeni karı koca iki çocukla birlikte taşra yoluna çıktılar. Kız ailesinden ayrılırken:

— Ablamın intikamını alacağım, onu mahvedeceğim, demişti.

Ahmet, Nerminin nişanlısı darılıp gitmişti. Rahmetli Neclâ acaip ruhlu bir kızdı. Kızlığında epeyce delişmenlik etmiş, Ahmetle o da, kardeşinden önce nişanlanmıştı. Neclâ sonradan bu nişandan vazgeçerek Sadriyi sevdi ve onunla evlendi. Aile de çok iyi tanıdıkları bu gence küçük kıızı nişanladılar.

Yine bir akşam karanlığında perişan bir eve varmışlardı. Nermin bütün yorgunluğuna rağmen Kendisi de yemeden, içmeden bu iki çocuğu doyurdu, onları yatırdı. Çocukların odasına girdi ve yapacakları için bir plân hazırlamağa başladı.

Afif ve mutaassıp bir kız olduğu halde ilk aklına gelen, kendisini kocasından esirgemek ve bol bol başkalarına bağışlamaktı. Meselâ nişanlısı Ahmede mektup yazacak, onu getirtecek ve onunla düşüp kalkacaktı. Sonra, icabederse bunu muhite de hissettirecek ablasını inlete inlete verem eden bu alçak enişteden intikam alacak.

Nermin kıvranıyordu. Bütün yorgunluğuna rağmen oturup düşünüyor, bu korkunç kararı tatbikten vazgeçmemek için kendi iffetini, vicdanını boğmağa kalkıyordu.

Kapıya bir iki fiske indi. Nermin konuştu:

— Kim o?

— Evde benden başka kim var Nermin? Ben sabık enişten ve bugünkü kocan.

— Ne istiyorsunuz?

— Bu bizim ilk gecemizdir Ner-

min.

— Bu ilk gece senin son gecen olsun inşallah. Ben buraya sana karı olmak için, hattâ bu çocuklara bakmak için gelmedim. Ben senin gibi iğrenç ve canavar bir herife yakın bulunarak intikam almağa geldim. Kendimi mahvettim, fakat seni inleteceğim. Seni mahvedeceğim alçak adam.

Kapının dışındaki adamın sesi biraz titredii:

— O halde sana yazık oldu Nermin.

— Dünyayı çözüm görmüyor.

— Biraz daha insaflı olmanı rica ederim.

— Ne kadar insafsız olsam senin kadar vicdansız olamam.

Sadri gitti, biraz sonra tekrar geldi ve seslendi:

— Nermin, Ablan ömeden önce bir emanet bırakmıştı. Kendisine söz verdim. Şuraya, kapının önüne bırakıyorum.

Sadri yine gitti ve ayak sesleri yukarı katın sofasında dolaştı. Nermin kapıyı açarak bırakılan şeyi aldı. Bu küçük bir paketti. Üstünde şüphe edilemeyecek kadar muntazam mühür mumu vardı.

Nermin paketi açtı. İçinden bir mektup ve birkaç parça da mücevher çıktı. Mektupta şunlar yazılıydı:

"Benden sonra Sadriye varacak olan genç kadına veya kıza"

"Bu mektubu size yazan kadın

şimdi toprağın altındadır. Şu anda ağzından yavaş yavaş kan geliyor, onları kuruluyarak yazıyor. Bu kadın o sırada mirasa konmuş bulunan Sadriye para hatırı için varmıştı. Bu paraları büyük bir israfla yedi mahvetti. Kumar ve içki onu veremin pençesine düşürdü. Zaval-

(Arkası 14. sayfada)

93-Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI

28

1789 SENE-
Sİ FRANSA
İHTİLÂLİ
SIRALARINDA
KRALCILARLA
CUMHURİYET-
ÇİLER VU.
RUŞTUĞU
GÜNLERDE.
İDİ.

KALİYOR MUSUN
KARDEŞ..

HAYIR..
DOL'EĞİ
DİYORUM

KAPISININ ÖNÜNDE DURAN NAL
SESLERİNİ DUYUNCA OTELCİ
DIŞARI ÇIKTI.

YA AVRANS'A DÖ-
NÜN YAHUT PONTOR.
SON DA KALIN DOL DE
DÖĞÜŞ VAR

ATIMA OT
VER..

OTELCİ BİR KABIN İÇİNE SAMAN DOLDURDU.
ATIN ÖNÜNE SÜRDÜ.

DÖĞÜŞ MÜ?
KİM HARBE-
DİYOR..

SERSEMLİK
KİM OLACAK
BABAYLA O-
GUL, KARDEŞ.
LE KARDEŞ.
KRALCILARLA
CUMHURİYETÇİLER

KRALCILAR
LA CUMHURİYETÇİ-
RİN BİRBİ-
RİNE GİR-
DİĞİ BU
SIRADA
İNGİLİZLER
KRALCILAR
RI TUT-
MUŞLARDI.

İŞİN TUHAF TARAFI..
HER İKİ TARAF KOMU-
TANLARININ AKRABA
OLUŞU. BEAZLARIN KO-
MUTANI LANTÖNAK MA-
VİLERİN KOMUTANI GAU-
VAIN'IN AMKASI

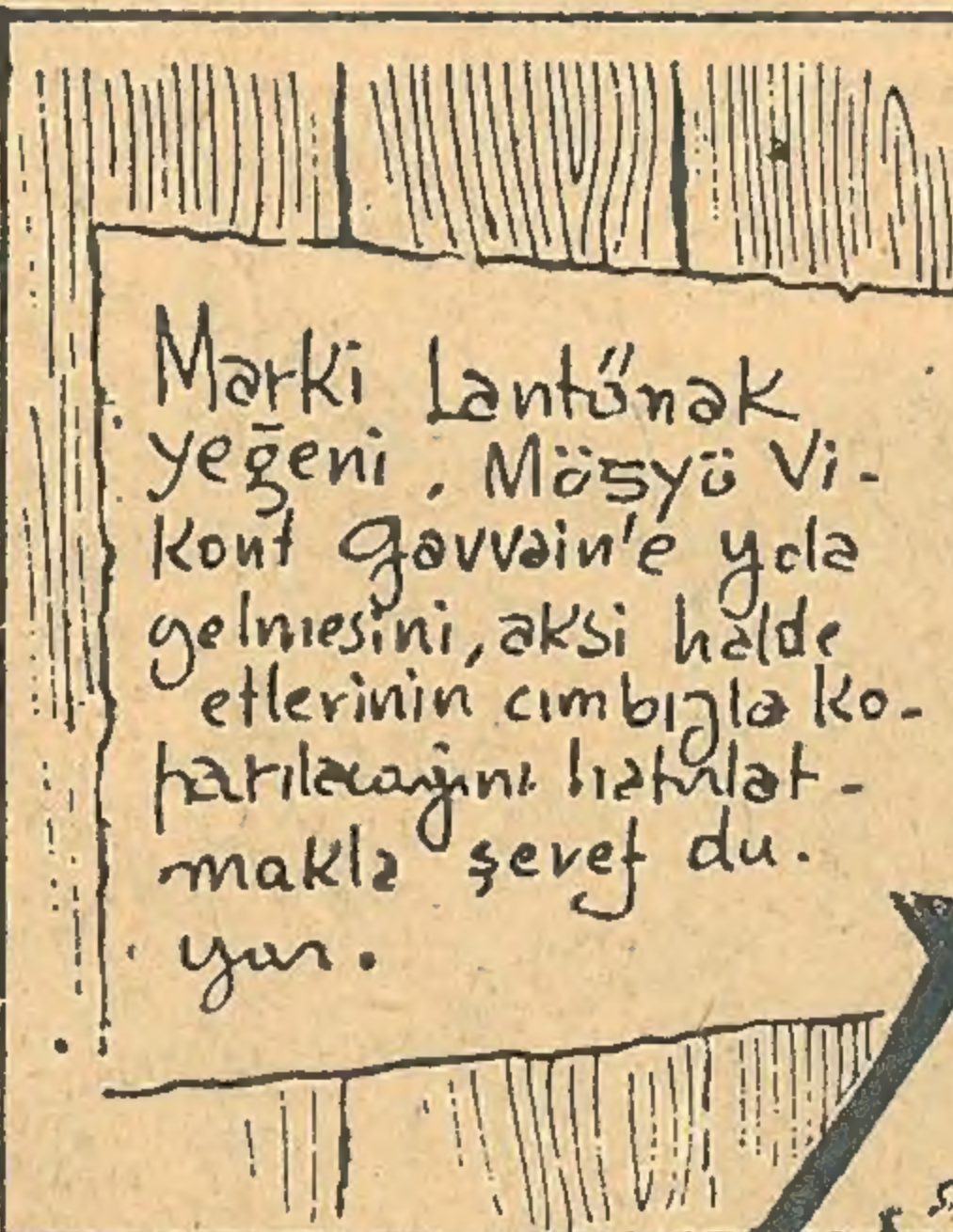
AMA KRAL YOK
ÖLDÜRÜLDÜ

SERSEMLİK DEDİM YA.. NE
VAR DÖĞÜŞECEK YANI..
YARATIRLAR PAŞAM.. YENİ
BİR KRAL YARA-
TIRLAR..
BİR KERE KAN
BEYİNLERİNE
ÇIKMIŞ

BAKIN BU İLÂNİ
LANTÖNAK YAPIŞ-
TIRTTI.. HER
YER
DE
VAR.

Marki Lantönak
yeğeni, Mösyö Vi-
kont Gavvain'e yola
gelmesini, aksi halde
etlerinin cimbrizle ko-
parılacağını hatırlat-
makla şereflidir.

İŞTE GAUVAIN'IN
CEVABI: BEN DE
SENİ ELİME GEÇ-
RİRSEM KURŞUNA
DIZDİRECEĞİM

ARKASI VAR

lı Sadri bu çılgın kadını islâh çok uğraştı, yalvardı, sırasında ladi, henüz pek küçük olan iki y ruyu hatırlattı. Fakat o bu iki y ruyu avutmağa çalışırken kar yani ben, ödünç alınmış paralar kumar oynamak için evimden u larda bulunuyordum. Ve yine anda eski nişanlım olan Ahmet nimle düşüp kalkmanın yolunu du. Kendimi kocamdan esirge ona harcadım."

"Sevgili ortağım. Bugün yap larımın mânevî acısını çekiyor. Fakat sana altın yürekli bir bırakıyorum. O şefkat ve insan bir timsalidir. Onu ben bedbaht tim. Bütün aileme ve muhitime şı kötüledim, öyle tanıttım. Fa sen onu mesut edeceksin. Buna yık bir adamdır. Benden ana şell görmeyen iki vavrumla kocamı emanet ediyorum. Allah sizi me etsin."

"Neclâ Ardaka

Nermin ablasının yazısını kik etti. Bir iki dakika düşün. Sonra uyuyan çocukları öperek pıyı açtı. Karanlık bir odada, bir pencerenin önünde yavaş y ağlamakta bulunan sabık enişti yaklaştı:

— Çocuklar uyudu Sadri Biz de yatalım artık.

KADIN AKLI

(6. sayfadan devam)

diye söze başladı. Cenup İstasyon arkadaşlarının birbirlerinden hab bir aşağı bir yukarı dolaşarak seni lediklerini görünce çevirdiğin dolap fama dank etti ve o anda elime geç din seni parça parça ederdim, vallahi. Ve Mac Tavish'e doğru biraz daha lerliyerek tehditkâr bir edâ ile devam ti: «Şimdi senden istediğimiz şu Al zo; Rambrand'ı derhal bize vercele yahut da...» Tabancasının namlusunu damın göğsüne çevirerek bekledi.

Alonzo omuz silkti ve: «Beni dinleyin, dedi. Eğer hayatınızda hiç, k disini dünyanın en zeki insanı zannet gi halde budalanın budalası olan bir dama rastlamadıysanız, şimdi bu fir elinize geçmiş bulunuyor. Zira ben b lardan biriyim işte.. Bana pek büyük dakârlıklara malolan bu resim sahtey hanımefendiler...»

Dolores tabloyu eline alarak işi altında inceledi. Sonra: «Doğru, diye dik etti. Çok ustalıkla taklit edilmiş, sa te bir Rambrand bu...»

Kadınlar Alonzo Mac Tavish'i yab başına bırakarak apartmanı terkede az olmuştu ki yatak odasındaki tele uzun uzun çaldı ve mikrofonu kulağı götüren Alonzo, santraldaki kızın ses hemen tanıyiverdi.

Kız: «Biraz önce tesadüfen evin önünden geçerken, diyordu. Dostların kahkahalar atarak dışarı çıkmakta oldu larını görünce şaşırdım ve size bir tülük yapmış olmalarından korkarak tırınızı sormak istedim. Nasılsınız?...»

Alonzo: «Her zamankinden daha iyim, güzel kız diye cevap verdi. Beni tabancayla tehdit ederek tabloyu maye gelmişlerdi ama, Dolores onun sa te olduğunu keşfedince yakamı bırakt lar...»

Kız şaşırmıştı: «Sa... Sahiden sa te miydi?» diye kekeledi.

Mac Tavish güldü ve: «Evet, dedi. Fakat yanlış anlama. Sahte olan Ram brand, benim Mallows Hall'den aldığın değil, onlara gösterdiğimdi. Ve onu arkadaşlarımdan birinden bir geceliğine kiralamıştım.»

Telefoncu kız rahat bir nefes alarak: «Anladım, diye cevap verdi. Bu işi kazanan yalnız ikimiz olduk, desenize»

Alonzo: «İyi ki aklıma getirdin, diye sözünü kesti. Sakın o paraların bir kuruşunu bile sarfedeyim deme. Zira on ları da bir arkadaşım hususî olarak benim için imâl etmişti. Yani sahteydiler güzelim...»

FIRTINA KAPTAN

23

ADAYA YAKLAŞINCA KAPTANIN GÖZLERİ FALTAŞI GİBİ AÇILDI.

KELLE... KELLE ADASI...

BU SIRADA KORSAN GEMİ ADAYI DÖNDÜ

KARTAL DA ÖTEKİ GEMİNİN PEŞİNDEN ADAYA YAKLAŞTI. FAKAT BU SIRADA ÖNDEKİ GEMİ BİRDENBİRE ORTADAN KAYBOLUVERDİ.

ADAYI BİR KERE DAHA DOLAŞTILAR. GEMİYİ GÖREMEDİLER.

NEREYE GİDER YAHU? YERİN DİBİ. NE GİRMEDİ.

BU BİR HAYALET GEMİYDİ.

BUNDA BİR İŞ VAR..

ADAYA ÇIKALIM. BU MUAMMAYI BAŞKA TÜRLÜ HALLE DEMEYİZ.

KAPTAN.. BİR... HAYIR İKİ KAYIK ADAYA YAKLAŞIYOR.

FAKAT YELKENLİ GİBİ İKİ KAYIKTA BİRAZ SON. RA GÖZDEN KAYBOLDU.

ALLAH ALLAH.. BU KELLENİN TEPEŞİNE ÇIKMADAN İŞİ HALLEDEMİYECEĞİZ.

KELLENİN TAM ÜSTÜNE VARACAK. LARI SIRADA YER GÖK SARSILDI. KELLE'NİN AĞZINDAN ALEV FİŞKİRDİ VOLKAN..!

GERİ DÖNELİM. KEBAP OLMANIN SIRASI DEĞİL..

HANİ NEREDE İSE OLACA. CAĞIZ YANI..

FIRTINA KAPTAN KELLE ADASI CİVARINDA KAYBOLAN GEMİLERİN ESRARINI ÇÖZME İŞİNİ ÜZERİNE ALMIŞTI.

ARKASI VAR

Kalb Kalbe Karşıdır!

Aman allahım bu Corc?...
Acaba gözlerim mi yanlış
görüyor acaba...

Flora!!

Corc! Corc!..

FAKAT BİR ALMAN ASKERİ KUCAKLAŞMAYA
MANİ OLUR.

Birakin...
O benim kocam..

Flora delirdin-
mi sen?
Beni lincetmek
istediklerini
görmüyor-
musun?

O ZAMAN FLORA RUDY'İ KALDIRIR.

Bak Corc, Bak...
İşte Rudy..
Bak Rudy Baban...
Seslen ona!

Baba...
Baba..

BİNBİR ROMAN

HALKIN GÖZLERİNİ FLORANIN ÜZERİNE ÇEKMEMEK İÇİN TANIMAMIS GİBİ DAVRANAN CORCUN GÖZLERİ BÜYÜYEREK DURUR...

Evladım! Bırakında göre-yim onu!

ASKERLER DURUR.. HALK DURUR. HERKES TEESÜR İÇİNDE ONLARA BAKAR.

Floranın kocası olan Amerikalı!

Bak oğlunu görünce nasıl ağlıyor...

Az kaldı başkalarının çocuklarını öldürüyordu.

Doğru söylüyorsunuz. Bombanın Köyün üzerine düştüğünü gördüğüm zaman ne kadar acı duydum..

Lâfi kes artık! Gidelim!

Corc şimdi seni nereye götürüyorlar.

Bilmem belki sorguya çekmek için komutanlığa.

ASKERLER CORCU ALMAN KARAHANINA HAPSEDERLER. FLORA YAVRUSU İLE EVE DÖNER.

Cabuk Rudy baba'na yiyecek götürelim. Ya vermezler. Ah şu Ginseppinadan bir yumurta alabilirsek!

1945

NİSAN 24

Ben gidip istiyeyim anne!

YUMURTA'DA BULUNDU..

İşte Paket hazır. Hayalınız şu yumurta'yı saracak kâğıt olsa. Dur şutakvimden koparayım.

1945

NİSAN 25

Anne Sepetimi kaybetmeseydim, içinde yarım yumurta vardı. Babam ne kadar sevdi.

FLORA PAKETİ GÖTÜRMEK İÇİN RUDY İLE DIŞARI ÇIKAR. FAKAT BAZI KADINLAR YOLDA ONU DURDURUR.

Matmazel eve dönün. Vatanseverler dağdan indiler Almanlara taaruz ettiler. Muharebe oluyor Sokakta dolaşmak tehlikeli

